

Snuff

Деколи я дивлюся відео, на яких з дрона кидають ВОГ-и в російські окопи. Я дивлюся як російські солдати помирають від вибуху. Коли вони затихають, то повертають до мене свої мертві обличчя і ведуть зі мною бесіду. Я з ними говорю. Все пояснюю. Все розповідаю.

Казьонний дім. Тут холодно і страшно.

Я хожу від стіни до стіни. З вікна дує. З коридору доноситься чийсь крик.

Чому я тут? Я хочу вийти.

- Можна вийти? Можна вийти? Можна вийти?

Я сижу у шкільному класі, серед старих шаф і стін кольору пилюки. Я хочу вийти. Я тягну руку. Мене ніхто не помічає. Я хочу в туалет.

Біля дошки стоїть Міша Гризлов. Він читає вірш:

- Хлопчєня з розумними очима
І з чолом високим і ясним.
Гріє серце постать ця любима,
Це обличчя рідне нам усім.

Міша - височенний хмирь з важким поглядом. Але зараз він старається і намагається виглядати урочисто і піднесено. В нього нічого не виходить. Я не можу зрозуміти - чому вірш про самого Леніна доручили читати хулігану Міші.

- Молодець, каже вчителька. - Молодець. Мушу сказати, ти готовий.

Міша буде читати цього вірша на урочистій лінійці.

- Придивіться ж до портрета, діти,
Чистим серцем присягу складіть,
Щоб, як Ленін научив нас, жити,
Щоб, як Ленін нас учив, творить.

В мене в голові все перевертається - чому хмирь Міша Гризлов, той самий Міша, який на кожній перерві б'є першокласників, буде закликати нас жити як Ленін? А що тоді означає, жити як Ленін?

Я тягну руку, я хочу вийти.

Я сижу на брудному вокзалі. Я чекаю поїзда, я хочу звідси поїхати. На вокзалі холодно, воняє сцзяками.

Я ходжу від стіни до стіни. Я чую крики. Люди кричать, їх багато. Вони кричать прямо у вуха. З рота пирскає холодна чужа слина.

В шостому класі я літав з України до родичів у Казахстан. Там ми бачилися з різними людьми. Одного вечора, коли ми сиділи за святковим столом, до мене підійшов якийсь дядько.

- Слушай, - сказав дядько. А чо ти говоришь по украински? Ти же наш. Ти же отсюда, с Казахстана. Ти же наш, ти русский.

Я тягну руку, я хочу вийти. Я не можу нічого зрозуміти. Я не російській. Ми навіть не в росії, ми в Казахстані. Цей дядько мені не родич. У моїх родичів українське прізвище. Чому цей дядько мені це говорить? Чому він каже, шо я їхній? Чому його дивує моя мова? Мені страшно.

- Можна вийти? Можна вийти? Можна вийти?

Де поїзд? Я хочу вийти. Шкільний дзвінок тільки для вчителя. Я ходжу від стіни до стіни. На мені сидять ліліпути, я їх скидаю, я весь обплутаний нитками, я падаю, мене беруть гігантськими пальцями і ставлять назад.

- Братуха, братуха, братуха!
- Сиш, кореш, сиш, кореш, сиш, кореш!
- Ді сюда, ді сюда, ді сюда!

В 11 класі ми напилися всім класом. Горілки. Ввечері йшли додому. Нас залишилось троє. Ми натрапили на п'яного, він лежав у снігу. Мішка Гризлов підійшов до п'яного і витягнув з його кишені гроші.

- Не треба, Міша, не треба, - казав я.
- Спокуха, братуха, - казав Міша.

Ми купили на ті гроші ром-коли. Потім блювали. Братуха, братуха, братуха.

Коли мені було 17 років, я прочитав всього Достоевського. На першому курсі універу взимку я носив старе дядькове пальто. Щоб не було так соромно носити старе пальто, я пришив всередині під рукавом петлю.

- Це для сокири, - пояснював я всім. - Як у Раскольнікова.
- Круто, - казали всі.

В пальто було дуже холодно. Петля трохи гріла. З петлюю для сокири під рукавом було трохи похуй на все. Ді сюда, ді сюда, ді сюда. Нахуй, нахуй, нахуй.

Ці спогади мутні і похмурі як погане домашнє кіно.

Казьонний дом. Крики. Просто в вуха з розірваними мочками. Від стіни до стіни.

Є такий російський фільм - "Хрустальов, машину". Хороший фільм. Про смерть Сталіна. Там в кінці, генерала заарештовують і садять в машину з урками. Урки беруть швабру, вибивають йому всі зуби, запихають швабру в анус, а потім гвалтують в рот і в анус.

Мій перший снаф я подивився в 2008 році. На Ютубі. Це відеозапис з VHS-камери з Чеченської війни. На дорозі стоїть сім'я чеченців. Тато, мама і син. Російські солдати їм щось говорять, а тоді розстрілюють з калаша. Тато, мама і син падають в грязюку при дорозі. Хриплять, помирають. Все на камеру. Дуже страшно.

Я не міг спати кілька днів. Час від час спирало дихання. Навіть вдень.

Можливо, мій самий перший снаф - це радянський художній фільм "Вбити дракона" 1988 року, знятий Марком Захаровим. Там Дракон кличе свого вірного посіпаку, наказує зняти штани і втикає йому виделку між ногами. Посіпака хрипить і корчиться, але терпить. В кінці фільму Дракона вбивають. Перемагає Добро. А в 2014 році режисер Марк Захаров висловлює повну підтримку в.в.путіну щодо вторгнення в Україну та анексії Криму.

Другий мій майже снаф - це художній фільм про Кенгірське повстання - про бунт політичних в'язнів Степового табору в Казахстані. Їх стріляли, давили танками, різали, палили. В кінці полоненого в'язня роздягають догола і ставлять перед радянським генералом. Генерал відрізає в'язню геніталії і кидає собаці. І каже - ти вільний, йди собі. В'язень хрипить, кидається на генерала, але його вбивають чергою з калаша. В'язень хрипить, падає в придорожню грязюку.

Відео з Чечні - це вже четвертий снаф. Документальний. Найстрашніший.

Але нашо я пришивав до свого пальто петлю для сокири? Щоб зігритись?

- Братуха, - каже мені мертвий російський солдат з окопу. - Ти же наш, ти же російській.

Я сиджу на вокзалі, переді мною рядки крісел, в них сидять мертві російські солдати. Ми чекаєм на поїзд. Я тягну руку. Я хочу вийти. Крики. Стогони. Гавкіт собак.

Я на другому курсі. Дванадцята ніч, ми сидимо на квартирі, випиваємо, співаємо пісні. Русській рок. Стукіт в двері. Заходять мужик і баба. Мужик мовчки йде, виключає магнітофон.

- Ну шо, братухі, - каже мужик.
- Ви, шваль, - каже баба. - Ви чьо шуміте? Я всю жизнь здесь живу, у мені отец полковник КГБ.
- Яке КГБ, - каже Рома. - У нас вже Україна.
- А у нас уже двенадцать часов ніч, - каже мужик. - А ви шуміте. Чьо на.

Мужик б'є Рому в обличчя. Рома падає. Баба бере гітару і викидає у вікно. Вони йдуть. Ми в шоці. Нам страшно.

Ді сюда, ді сюда, ді сюда. Чьо на, чьо на, чьо на. Чьо на-на.

Мутне кіно поганих спогадів.

Це не відео - це реальність. Я приїхав на Майдан. Стою в Михайлівській церкві і дивлюся на тіла убитих людей на підлозі церкви. Заляпані кров'ю шерстяні одіяла ледве закривають мертві обличчя. Я виходжу на Хрещатик. Там співають пісню "Пливе кача". Люди розступаються - проносять труни з мертвими.

Мені спирає дихання. Серце колотиться. Руки трясуться.

Там, під Львівським замком старий дуб стояв

Там, під Львівським замком старий дуб стояв

А під тим дубочком партизан лежав
Там, під Львівським замком старий дуб стояв
А під тим дубочком партизан лежав
Він лежить, не дише, він неначе спить
Він лежить, не дише, він неначе спить
Золоті кучері вітер шелестить
Він лежить, не дише, він неначе спить
Золоті кучері вітер шелестить.

Кажуть, протестувальників по одному викрадають і вивозять за місто. Там роздягають догола, б'ють, поливають водою, ріжуть ножами, розстрілюють, вішають, відрізають їм голови. На щастя, мені трапилось, тільки одне таке відео.

Харків, весна 2014 року. Я в магазині української книги зі своїми друзями. Нам дзвонять, кажуть, що натовп про-російських бандитів розгромив Державну адміністрацію і йде далі, громлячи все українське. Вони йдуть сюди, в магазин. Ми риємось в шухлядах, шукаємо якісь ножі чи щось таке. Знаходимо пластикові виделки. Тримаємо їх в руках, дивимось один на одного, сміємось. Мені спирає дихання. Серце колотиться. Руки трясуться. За кілька годин я сиджу в поїзді на Львів. Поїзд рушає, у вікна вагону летять камені і пляшки. Серце колотиться. Руки трясуться. Кількома годинами раніше українського поета Сергія Жадана провели через коридор ганьби і жорстоко побили перед будівлею Облдержадміністрації. За годину до того я там їв суп і пив чай з друзями. Серце колотиться.

Холодна весна 2014 року. Десятки снаф-відео. Про-український мітинг в Донецьку. Людей закидують камнями, б'ють палками, ногами, по голові, по ребрах, всюди. Люди збилися в купу, багато тіл лежать просто на асфальті. Жінку з українським прапором прив'язують до стовпа. Натовп плює в неї, наносить удари руками, ногами, палками.

- Братуха, братуха, братуха, - кажуть нападники один одному. Нам вже не кажуть.

Снаф. Десятки снаф-відео.
Я не можу заснути.

Далі війна. Снаф снаф снаф. Ми снаф-країна. Головний постачальник снафу.

....

СУПЕР СНАФ

....

Коли я дивився відео, на яких російські чоловіки стоять у довжелезних чергах, щоб втекти через кордон і уникнути мобілізації, я згадував, як я сам в лютому і березні теж готувався до втечі. До втечі від російської окупації. Але я так і не поїхав. Я далі живу у рідному місті. Чому у нас війна, але я можу залишатися вдома? А в них нема війни, але

вони втікають? Бо вони кожен сам за себе. Вони самотні. Вони купа самотніх людей. А ми - усі за одного. Ми частинка спільноти. Ми спільнота. Я не втік, бо інші українці стримали Зло. Я не сам. Моє серце колотиться, дихання спирає. Від щастя і любові до своєї країни.

- Братуха, - кричали вони мені. Тепер не кричать. Тепер вони втікають, вбивають і помирають. Я дивлюся відео, на якому снаряд залітає в окоп російських солдат. Вони помирають. Я махаю їм рукою.
- Па-па!

Снаф №5 - відео тортур в російських тюрмах. Зека роздягають догола, кладуть на ліжко, прив'язують за руки і за ноги мотузку, підіймають мотузкою ноги. Гвалтують шваброю. Він дико кричить. Це якийсь один безкінечний гвалт, який триває вже століття. Крики. Брудні стіни. Я тягну руку. Я хочу вийти. Згвалтованому сниться сон - на його гвалтівників падає бомба, вони корчаться і помирають. Згвалтований сміється. Прокидається. Крики, брудні стіни.

Я хочу вийти. Я сиджу на вокзалі, переді мною ряди крісел, в них сидять мертві російські солдати.

Я встаю. Серце колотиться, дихання спирає, ноги тремтять. Зверху падає бомба, мертві російські солдати падають.

- Па-па, - кажу я їм. Я накриваю їх старим пальто з петлею під рукавом. І йду. Я виходжу.

Я сплю і дивлюся відео, як дрон скидає на російських солдат в окопі сокиру Родіона Раскольнікова. Сокира починає рубати російських солдат. Вирубує з їхніх тіл велику п'ятикутну зірку. Зірка починає танцювати. Зверху падає бомба. Зірка падає. Встає, далі танцює. Голі в'язні сміються уві сні.

Па-па, братуха. Гори в пеклі, братуха.
Я виходжу. Я вийшов. Ми вийшли.

Бомба падає в окоп до російських солдат, вони не рухаються. Вони вже мертві. Від холоду.

Моє серце вже не колотиться, наколотилося. Дихання вже не спирає. Наспиралося.